

[Formanden.]

ning skal behandles her i tinget. Mit forslag vil gå ud på, at forslaget til rigsdagsbeslutning undergives to behandlinger efter reglerne for lovforslags første og anden behandling.

I skrivelse af 28. februar d. å. meddeler finansministeren, at han ønsker skriftligt her i tinget at fremsætte:

Forslag til lov om konsolidering af visse betalingsmellemværender med udlandet.

I skrivelse af 26. f. m. meddeler undervisningsministeren, at han ønsker mundtligt her i tinget at fremsætte:

Forslag til lov om den ved lov nr. 230 af 27. maj 1950 om ændring i lov om tilpning af 9. juni 1948 oprettede studiefonds forvaltning og virksomhed.

Udvalget angående forslag til lov om tillæg til lov nr. 240 af 25. april 1949 om grundforbedring har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Udvalget angående forslag til lov om ændringer i og forlængelse af lov om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, vareforsyning m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 190 af 15. maj 1950, har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Folketingsmand Kjældgaard har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for handel, industri og søfart at stille følgende spørgsmål:

Hvorned begrundes ministeren, at en dansk opfindelse — et autoalarmapparat —, som i høj grad kan fremme sikkerheden til søs, tilsyneladende ikke har haft den interesse for ministeriet, som den burde? Finder ministeren det antageligt, at opfindelsen bedømmes blandt andre også af et medlem af konferencen for sikkerhed til søs, som selv fremstiller autoalarmapparater?

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Jeg har herved den ære at fremsætte forslag til beslutning angående Danmarks ratifikation af den i Paris den 19. september 1950 undertegnede overenskomst om oprettelse af en europæisk betalingsunion.

Denne overenskomst er den tredje i rækken af betalingsoverenskomster indgået mellem de i organisationen for europæisk økonomisk samarbejde deltagende lande, siden denne organisation blev dannet i begyndelsen af 1948 på basis af Marshallhjælpen.

De europæiske betalingsordninger og især den nu vedtagne hviler på den grundtanke, at det ikke vil være muligt at nå frem til et friere handelssamkvem mellem landene i Vesteuropa, medmindre der træffes foranstaltninger til at gøre disse landes valutaer indbyrdes ombyttelige, således at det overskud, som et af medlemslandene måtte indtjene i sin samhandel med et andet medlemsland, kan anvendes til dækning af et eventuelt underskud i samhandelen med et hvilket som helst andet medlemsland. En sådan adgang til at anvende overskud indtjent i et land til betaling i et andet land har altid været af den største betydning for Danmark. Før krigen havde Danmark som bekendt et betydeligt underskud i samhandelen med England, og dette overskud blev bl. a. anvendt til at finansiere et underskud i samhandelen med Tyskland.

Omend der også i årene efter krigen fortsat bestod visse muligheder for at anvende sterling til betalinger i Europa og andetsteds, var de dog begrænsede på grund af Englands egen vanskelige valutasituation. Også en række andre lande i Europa kæmpede med valutavanskeligheder som følge af deres store importbehov i efterkrigsperioden, og fordi deres eksport endnu ikke var kommet i gang i fuldt omfang. Da disse lande derfor fik et betalingsunderskud overfor de fleste andre lande, opstod der en rigelighed på deres valuta, der havde til følge, at det normalt ikke var muligt at anvende den til betaling andetsteds end i det pågældende land. Omvendt lykkedes det forholdsvis hurtigt visse lande som Belgien, Schweiz og Portugal at oparbejde et eksportoverskud, og der opstod herved en knaphed på og efterspørgsel efter disse landes valuta — de såkaldte hårde valutaer — i modsætning til underskudslandenes valutaer, der blev betegnet som blød. De vanskelige betalingsforhold og det forhold, at beholdninger i blød valuta ikke kunne konverteres, gjorde det nu nødvendigt for de valutavage lande på lignende måde, som tilfældet var i en række lande i 30'erne, at beskytte deres betalingsbalance ved direkte indgreb overfor import og eksport for således at opnå ligevægt i deres bilaterale betalingsforhold overfor udlandet.